

Kuten juhlapäivänä

käy peltoansa katsomaan
Maamies, aamuisella, kun on
Koko kuuman yön putoilleet viilentävät salamat
Ja vielä kaukaa kaikuu ukkonen,
Kun virta palaa jälleen uomaansa,
Ja taas tuoreena maa vihertää
Ja taivaan virkistävää sadetta
Viiniköynnös pisaroi, ja välkkyen
Seisovat tyynessä auringossa lehdon puut:

Samoin seisovat suotuisan sään alla
Nuo, joita yksin ei kukaan mestari kasvata, vaan ne
Kasvattaa keveästi kietoen kaikkialla olevainen
Mahtava tuo, jumalallisen kaunis luonto.
Jos se siis näyttää nukkuvan vuosien kaudet
Taivaalla, kasveissa, tai keskellä kansojen joukon,
Silloin käy suru ylle runoilijan kasvon;
Vaikka ovat näöltään yksinäiset, he aavistavat.
Aavistuksissahan lepää myös luonto itse.

Mutta nyt sarastaa! Odotin ja näinkin sen saapuvan,
Ja minkä näin, Pyhä olkoon sanani siitä.
Sillä tuo itse, aikaa vanhempi,
Ja yli illan käyvä, idän jumaltenkin,
Luonto, on nyt herännyt aseenkalskeeseen,
Ja eetterin korkeudesta kuilun syvyyksiin asti,
Pysyväisen lain mukaan tuo pyhän kaaoksen
lapsi, kuin muinoin,

Tuntuu uutena jälleen
Innoitus, kaiken luoja.
Ja kuten miehen silmissä tuli loisteli,
Kun oli mielessä korkeat aikeet, niin on
Maailman merkkeihin, töihin nyt uudelleen
Palo lietsottu liekkiin runoilijan sieluun.
Aiemmin sattunut, vaan mikä tunnettiin tuskin,
Vasta nyt valkenee,
Ja meille hymyillen renginhahmoissa pelлот
Valmistaneet nyt tunnistetaan,
Nuo kaikkielolliset jumalvoimat.

Niitäkö etsit? laulussa kulkee niiden henki,
Kun laulu auringosta kasvaa, ja lämpöisestä
Maasta, ja taivaiden säistä, ja muista,
Valmiimmista, jotka ajan syvyyksissä,
Meille merkitsevämpinä, selvempinä
Kulkee taivaan ja maan väliä ja
kansojen keskuudessa.

Yhteisen hengen mietteet on
Runoilijan sielussa, päättyen hiljaa.

Äkkiä kohdattu sielu, loputtoman
Pitkään tuntema, muistosta
Värisee; sen hedelmä, pyhän säteen sytyttämä,
Rakkaudessa kannettu, jumalten sekä ihmisten työ,
Laulu, luontuu kummistakin todistaakseen.
Niin putosi, kuin runoilijat kertoo,
tuon jumalallisen vaaja
Semelen taloon, kun hän pyhän tahtoi silmin nähdä,
Ja niin hän, jumalallisen iskemä, kanto
Ukkosten hedelmän, pyhän Bakkhoksen.

Siksi nyt juovat taivaista tultra
Maan pojat vaarattomasti.
Onhan määrämme jumalallisen ukkosen alla,
Runoilijat! paljain päin seistä,
Ja isän säde myös, hänet itsensä, käsin
Tavoittaa sekä kansalle verhoten lauluun
Antaa tuo taivainen lahja.
Sillä jos vain sydämemme on puhtaat
Kuin lapsen, ja kätemme on syyttömät, silloin
Ei isän puhdas säde meitä polta,
Ja syväänjärkkyen, vahvempiensa tuskan tuntien
Kuin omanansa, myös jumalan rajuilman,
Korkeuksista syöksyvän, keskellä kestää
sydän, kun hän lähestyy.
Mutta voi häpeääni! kun nyt

Häpeääni, voi!

Ja sanon myöskin,

Että lähestyin taivaalliset näkemään, ja
Itse he minut heittivät syöveriin,
väärän saarnaajan, siis
Eläväisten joukkoon, yöhön, jotta
Kuunteleville laulaisin varoitukseksi laulun.
Siellä

Suomentanut Johan L. Pii

(alun perin: *Wie wenn am Feiertage.
Gesammelte Werke. Fischer Taschenbuch Verlag,
Frankfurt am Main 2008, 88–90.*)